

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

**Parli
amb ell*****El detective cantante***

Director: Keith Gordon.

Intèrprets: Robert Downey Jr.,
Robin Wright Penn, Mel Gibson,
Adrien Body, Katie Holmes.

EUA, 2003. 109 minuts.

Xenon.

- 1. De què va?** Des del llit de l'hospital, un escriptor malalt de la pell s'imagina un enrenou de gàngsters al ritme d'un musical de Hollywood...
- 2. Com va?** Força atípic i afàsic com somiar Bogart cantant *Els Segadors*. Més estrambòtic que el Maragall fent de Jim Hawkins a *L'illa del tresor*. Dennis Potter, que resté a veure amb el Harry, s'inventa diàlegs, situacions, balls i cançons que generen un estrany *thriller* de lladres, serenos i senyores concupiscents al redós d'un llit inhòspit semblant al del melodrama que Pedro Almodóvar va muntar amb *Hable con ella*. Ara ella és ell. I amb més marxa, adrenalina, més patilla visual i quantitat de desvergonyiment ètic que el necessari per signar acords tripartits en regnes deficitaris amb barretina. Robert Downey Jr. és el protagonista absolut d'un relat tòpic -l'inframon de tot escriptor davant la pàgina en blanc- però que la forma de presentar-lo el converteix en *rara avis* al gust d'espectadors oberts de mires. I és que aquest *Detectiu cantant* ve a ser com la *Cantant Calba* d'Ionesco: pur deliri absurd. A més el film conté sorpreses: 1) Mel Gibson autoanulant-se i 2) Personatges que trenquen la quarta paret i parlen amb el públic.
- 3. I va:** de conya per a públics amb ganes de productes diferents sense prejudicis estètics.